

Sygn. akt XVII AmE 10/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania: Grupy (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Grupy (...) S.A. z siedzibą w W. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 25 października 2012 roku nr (...)

oddala odwołanie w całości.

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmE 10/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 października 2012 r., nr (...), Prezes Urzędu Regulacji na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 56 ust. 2, ust. 3 i ust. 6 Prawa energetycznego w zw. z art. 104 Kodeksu postępowania administracyjnego orzekł:

1. że przedsiębiorca – Grupa (...) S.A. z siedzibą w W. naruszył warunek 2.5. koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą, w brzmieniu określonym w decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 listopada 2005 r., nr (...), z późn. zm. w ten sposób, że nie przestrzegał obowiązku dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego z zagranicy w 2009 roku,
2. Za działanie opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy – Grupa (...) S.A. z siedzibą w W., karę pieniężną w kwocie 40 000 zł to jest w wysokości (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2011 r.

Przedmiotową decyzję w całości zaskarżył powód – Grupa (...) S.A. z siedzibą w W..

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. Naruszenie przepisu art. 32 ust. 2 i 3 ustawy Prawo energetyczne oraz § 1 ust. 1 pkt. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 października 2000 r. w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne – poprzez błędne przyjęcie, że spółka nie przestrzegала obowiązków wynikających z koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą w ten sposób, że nie przestrzegала obowiązku dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego z zagranicy w 2009 roku;

2. Naruszenie przepisu art. 7 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego poprzez niedokładne i błędne ustalenie stanu faktycznego tj. poprzez przyjęcie, iż powód importował skroplony gaz ziemny w całości z jednego kraju pochodzenia.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Na wypadek uznania przez Sąd, iż doszło do naruszeń udzielonej Spółce koncesji powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2011 r. ze względu na zaistnienie normatywnych przesłanek wynikających z art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania w całości.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - Grupa (...) S.A. z siedzibą w W. jest przedsiębiorstwem energetycznym w rozumieniu art. 3 ust. 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059). Przedsiębiorstwo to jest następcą prawnym (...) S.A. z siedzibą w W.. W ramach prowadzonej działalności Grupa (...) S.A. z siedzibą w W. dokonuje obrotu gazem ziemnym z zagranicą na podstawie koncesji udzielonej Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 listopada 2005 r. Zgodnie z warunkiem nr 2.5. przedmiotowej koncesji: Maksymalny udział gazu ziemnego importowanego przez Koncesjonariusza z jednego kraju pochodzenia innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, w stosunku do całkowitej wielkości gazu importowanego w danym roku nie może być wyższy niż określony w § 1 ust. 1 pkt 1 – 5, w związku z ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 października 2000 r. w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy (Dz. U. Nr 95, poz. 1042) (dowód: decyzja nr (...), k. 12 – 16 akt sprawy, fakt bezsporny). Zgodnie z tym ostatnim rozporządzeniem w latach 2005 – 2009 maksymalny udział gazu importowanego z jednego kraju pochodzenia, w stosunku do całkowitej wielkości gazu w danym roku nie mógł być wyższy niż 72 %.

W roku 2009 powód zakupił gaz ziemny z kierunku wschodniego – Federacji Rosyjskiej na podstawie umowy wieloletniej zawartej z (...). Dostawcą (...) i realizatorem umowy był (...) spółka zależna (...). Dostawca ten nie wydobywał bezpośrednio gazu ziemnego, gaz nabywany był od pośredników – spółek zależnych od (...) (...). Dostawa odbywała się przy użyciu transportu kołowego (samochodowego) (dowody: pismo (...) S.A z siedzibą w W. z dnia 30 marca 2011 r., k. 85 akt adm., pismo (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 4 maja 2011 r., k. 109 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Stosownie do treści art.32 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U Nr 89 z 2006 r., poz 625 z późn. zm.) , koncesje na prowadzenie działalności, o której mowa w ust. 1 pkt 4, w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą, będą wydawane z uwzględnieniem dywersyfikacji źródeł gazu oraz bezpieczeństwa energetycznego. Udział gazu importowanego z jednego kraju pochodzenia, w stosunku do całkowitej wielkości gazu importowanego w danym roku określa wydane na podstawie art.32 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 października 2000 r. w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy (Dz. U. Nr 95, poz.1042). W 2009 r. udział ten wynosił 72% (§ 1 pkt 3 rozporządzenia).

Powód działa na podstawie Koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą na okres od 25 listopada 2005 r. do 25 listopada 2025 r. wydanej Decyzją z dnia 22 listopada 2005 r. Koncesja ta zawiera warunek 2.5. stanowiący, że maksymalny udział gazu ziemnego importowanego przez koncesjonariusza z jednego kraju pochodzenia innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej w stosunku do całkowitej wielkości gazu importowanego w danym roku nie może być wyższy niż określony w § 1 ust. 1 pkt 1-5 rozporządzenia.

Sąd podziela stanowisko Prezesa URE, że określenie „kraj pochodzenia” oznacza kraj w którym jest on wydobywany. Słowo pochodzenie oznacza posiadanie „swojego źródła w określonym miejscu” (Słownik języka polskiego PWN), a

więc w przypadku produktów handlowych odnosi się do miejsca jego powstania tj. w przypadku gazu ziemnego jego wydobycia.

Na powódzie ciążył zatem publicznoprawny obowiązek polegający na tym, że mógł on zakupić w 2009 r. jedynie 72% z jednego kraju pochodzenia innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej w stosunku do całkowitej wielkości gazu importowanego w tym roku. Obowiązkiem koncesjonariusza było także złożenie sprawozdania z realizacji powyższego obowiązku wraz z podaniem wielkości przychodów osiągniętych ze sprzedaży gazu z poszczególnych krajów pochodzenia.

Bezspornym jest, że sprawozdanie powoda za 2009 r. nie zawierało informacji odnośnie wielkości przychodów osiągniętych ze sprzedaży gazu z krajów pochodzenia innych niż Federacja Rosyjska.

Twierdzenia, że pochodzenia importowanego przez powódkę gazu nie można ustalić, gdyż może on pochodzić ze złóż znajdujących się zarówno na terenie Federacji Rosyjskiej jak i Azerbejdżanu, Turkmenistanu czy Kazachstanu nie mają znaczenia dla istoty sprawy. Znając bowiem warunki koncesji, powód obowiązany był postępować w taki sposób aby nim sprostać.

W szczególności, powód mógł, według swojego uznania zastrzec w kontrakcie z (...) dostarczenie świadectw pochodzenia lub znaleźć innego dostawcę na 28% importowanego gazu.

Twierdzenie zaś, że w 2009 r. nie istniała techniczna możliwość dywersyfikacji jest gołosłowne i nie poparte wnioskami dowodowymi, tym bardziej, że powód importował gaz płynny cysternami samochodowymi, a zatem nie podlegał ograniczeniom wynikającym z braku terminala gazowego w polskich portach, gdy uwarunkowaniami wynikającymi z przesyłu rurociągami.

W świetle powyższego zarzuty naruszenia art.32 ust.2 i 3 ustawy Prawo energetyczne oraz § 1 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 października 2000 r. w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy oraz art.7 k.p.a. należało uznać za bezzasadne.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1pkt 12 ustawy Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Stwierdzając zatem naruszenie koncesji Prezes URE obowiązany był nałożyć karę pieniężną.

W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie nie zachodziły przesłanki do zastosowania art.56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne. Zgodnie z treścią tego przepisu Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Powód zaś nie ani nie zaprzestał naruszania prawa ani też nie zrealizował obowiązku. Nie jest również znikomy stopień szkodliwości czynu, gdyż działanie powoda godzi w bezpieczeństwo energetyczne kraju poprzez utrzymujące się uzależnienie od jednego źródła dostaw gazu.

Z tych względów odwołanie należało oddalić wobec braku podstaw do jego uwzględnienia (art.479⁵³ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 k.p.c.).

SSO Bogdan Gierzyński